

SUMARI

N.º 18 **Març 1961**

Seminari Conciliar - Barcelona

A 18 NUMEROS VISTA

EUGE ha cumplido 17 números. El n.º 18 sale muy distinto y le ha caído en suerte tener que presentarse. Ha revuelto ideas olvidadas y ha encontrado lo siguiente: "No intenta ser una ambiciosa revista de investigación sino un instrumento de trabajo; un medio más, sin grandes pretensiones, que nos ayude a alcanzar el fin de una formación que deseamos —todos— mejor". Son las palabras de su progenitor, el n.º 1 aparecido en febrero de 1955. Y le han parecido bastante adecuadas para definirse. Ha podido, pues, tener la tremenda satisfacción, no concedida a todos los mortales, de no decir que "viene a llenar un vacío".

EUGE ha crecido. Crecer significa muchas veces ir encontrando cada día una misión. Pero el crecimiento tiene edades críticas. El niño tiene la interesante misión de ser del mundo; más adelante descubre una misión nueva: ser en el mundo. La misión siguiente es de mucha mayor responsabilidad: ser para el mundo.

EUGE ha crecido 17 números. Y ha experimentado una crisis. Era del Seminario, en el Seminario. Ha encontrado algo nuevo: ser para el Seminario; concretamente para nuestro Seminario de Barcelona. Es posible que con 17 números no sepa todavía lo que esto representa...

Ser en, del, para el Seminario supone, como primera y evidente condición, el Seminario. En apariencia el "Seminario" son las paredes y el solar. EUGE no intenta ser para esta apariencia. Le interesa otra cosa, viva, que forma parte de una Iglesia particular y vive con esta Iglesia. Es esta vida la que busca. Quiere vivir con esta vida. Si la hay vivirá. Si no la hay tendrá que publicar artículos sobre la distinción formal entre modo y modalidad en cualquier ignorado medieval.

Esta es la vida que le interesa: criterior, elementos de juicio, experiencia, diálogos, problemas, oración; esto imponderable que vive en un ambiente. Esto es riqueza; y esta riqueza existe. Sin embargo, como todo, puede esconderse (¿nos habremos acostumbrado, Dios sabe por qué, a esconder nuestra vida?). Y una vida escondida tiene el grave peligro de quedarse en particular.

EUGE desde el n.º 18 intenta escuchar, encontrar en nuestro Seminario, descubrir en él vida sacerdotal. Y sobre todo, darla a conocer. Abrir riquezas particulares y ponerlas en contacto entre sí.

Nuestra riqueza, sin embargo, no es madura. Está hecha a la vez de seguridades y de dudas; de principios ya definidos y de problemas. Todo esto es la riqueza que EUGE intenta descubrir. Un problema, una duda, como problema es ya en sí mismo un valor: es el paso necesario para que un día pueda ponerse la solución. Una vida hecha sólo a base de principios indiscutibles lleva camino de estancarse. En cambio un interrogante denota una ansia de verdad. Es posible, por tanto, que EUGE no siempre aclare problemas o dicte soluciones; que muchas veces proponga sólo interrogantes; o soluciones parciales; o puntos de vista que ya por principio son discutibles. Todo esto entra perfectamente en la definición que EUGE se dio al principio.

El n.º 18 estaba ya a punto de despedirse, cuando ha vuelto a venir en su ayuda el n.º 1: "Y, finalmente, una petición sincera y cordial de ayuda a todos para que EUGE, si ha de ser para el bien de la Iglesia, crezca en edad, sabiduría y gracia, delante de Dios y de los hombres".

UNA ENCUESTA

Una encuesta sobre la A. C. en el Seminario. Por aquí empezó este número de EUGE. Se redactó la encuesta, se distribuyó al 50 por 100 de la comunidad, aproximadamente, siguiendo un criterio alfabético: sorteo de una letra (como en la mili) y a partir de ésta la mitad de cada curso. Llegaron las contestaciones y con ellas el trabajo para unos cuantos esforzados.

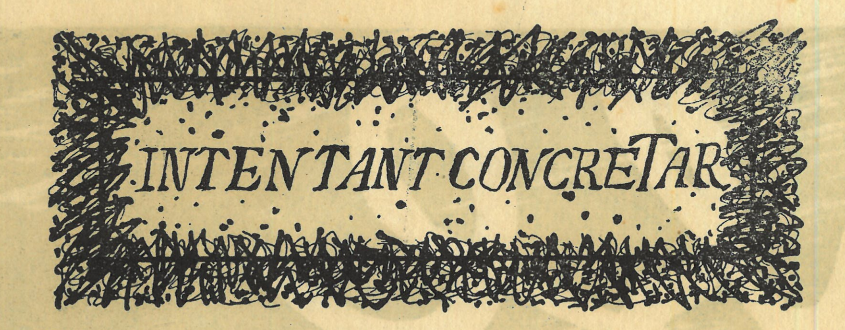
Algunos aspectos de la encuesta los veréis tratados de un modo especial, por ejemplo, el problema de las estructuras y de las personas; pero aquí queremos hablar de la impresión de conjunto. Es la siguiente: los seminaristas no conocemos la A. C. Datos: sólo un 10 por 100 cree conocer con cierta profundidad los métodos y los objetivos de la A. C. Sólo un 9 por 100 tiene noticias concretas de su desarrollo y perspectivas actuales. El 23 por 100 afirma tener algún contacto con grupos de A. C. especializada. El panorama no es mejor en el campo de las lecturas, contra lo que pudiera parecer. Hay una sola excepción: el 32 por 100 ha leído «La revisión de vida», de Maréchal.

La sinceridad nos obliga a decir que esperábamos este resultado, pero no nos alegramos de haber acertado.

La idea de A. C. es ciertamente analógica pero no confusa y la encuesta revela confusión, creemos nosotros. Pero nos parece más grave el desconocimiento, no ya de unos principios doctrinales y metodológicos, sino de la misma realidad histórica, tal como se da ahora en nuestra diócesis. Esta realidad podrá considerarse positiva o negativa, pero existe y está pidiendo en cualquier caso una mirada seria, profunda y amorosa de los que muy pronto se van a sumergir en ella.

Quizás este número de EUGE puede abrir el apetito a muchos. Pretende ser un aperitivo en el que no falte su salsa picante para estimular.

MARTINEZ G.

QUE APORTARIA AL SEMINARI UN CONEIXEMENT DELS MOVIMENTS SEGLARS

Jo voldria fixar-me en un aspecte concret, de posició (hi ha informació, formació i posició; i aquesta és quelcom radicalment anterior a la formació i la condiciona).

Al meu entendre, aquest contacte més «cristianament profund i habitual» amb el que podriem anomenar «els seglars en estat d'acció cristiana i cristianitzadora» ens podria iniciar en el «sentit» del moment dinàmic actual de l'Església (entesa en un sentit integralment social i escatològic). Això evidentment podria tenir unes repercussions personals i socials, que jo anomenaria desmitificació.

Amb això vull dir dues coses. Per una banda, ens desvetllaria d'un cert complexe d'inferioritat, amb matisos especials, que ens porta a una certa desfiguració de la realitat, que ens impedeix afrontar-la; quan se'ns imposa implacable, inevitablement, busquem refugi en el capellà-idol. Ens ensenyaria a afrontar la realitat d'una manera personal i, a la vegada, col·lectiva.

Altrament ens podria ajudar a trobar la posició sacerdotal davant dels problemes d'avui, a ser, en el sentit ample de la paraula, més profetes, a purificar el levitisme i el clericalisme que fàcilment s'apoderen de nosaltres.

F. PRIETO

Obrir-nos a l'acció apostòlica dels laics, seria obrir-nos a les necessitats concretes de Barcelona i a la solució que la nostra Església dóna a aquestes necessitats. El camp és molt ampli. Exigeix una penetració gradual, orientada: no un intentar saber-ho tot i entendre-ho tot. Podria ser que passés el que ara passa: el món a evangelitzar es «descobreix»»; i moltes vegades aquest descobriment és brutal.

El contacte progressiu i madurat amb el món i l'Església enfront d'aquest món seria un element gens menyspreable per a la constant i diària rectificació del nostre concepte d'oració i d'estudi; hi hauria la necessitat, personal i col·lectiva, de fer el que haurem de fer sempre demà: buscar en l'oració i exigir de la teologia una explicació sobrenatural del món i l'Església; millor dit: d'aquest món i aquesta Església reals, «coneguts».

Gaspar MORA

Segurament que moltes coses, però aquí només voldria fixar-me en el progrés positiu que això ens reportaria en ordre a estimar una mica més la nostra diòcesi. Certament que els moviments seglars apostòlics no constitueixen tota l'Església de Barcelona, però sí que en són una part important: a través d'ells l'Església ha de fer arribar el seu missatge cristià a tots els homes, i a través d'ells l'Església copsarà moltes vegades les necessitats dels homes concrets que cal salvar. Desconèixer-los, doncs, és tenir una imatge incompleta de la nostra església barcelonina —comunitat d'homes entorn del Bisbe—. Però encara és pitjor el fet de que desconeixent-los no els podem estimar, —«nihil volitum quin praecognitum»—, i per tant tampoc estimem prou com cal la nostra diòcesi. I no és lamentable que un seminarista no pugui estimar com cal una part important de la mateixa església a què ell pertany? Es més :Si no l'estimem ja ara, serem capaços de preparar-nos adequadament per servir-la el màxim segons les seves necessitats concretes?

Es probable que aquesta mica d'amor a la diòcesi que ens podria donar el coneixement concret dels moviments seglars apostòlics, ens ajudés a superar-nos en la nostra actuació.

Josep SERRANO

Aquest contacte amb els diferents moviments apostòlics ens aportaria, en primer lloc, un coneixement real del nostre món concret per avui i demà.

Per avui, doncs al ser per a nosaltres, aquest coneixement, un esdeveniment concret, marcaria i enriquiria la nostra vida actual.

Per demà, doncs el tenir un coneixement veritable de la realitat concreta, ens facilitaria la nostra acció demà, ajudant-nos a una millor preparació, ja des del Seminari, per a la solució dels problemes que hi ha plantejats; i ens salvaria d'uns quants perills implícits en el desconeixement, com poden ser, la desil·lusió (deguda a la caiguda d'uns mites prefabricats), l'optimisme banal...

Mitjançant aquest mateix contacte estariem presents en la situació concreta d'avui, és a dir, en el plantejament dels problemes totals de casa nostra, aportant el nostre pes específic, i evitariem la separació actual entre el nostre món i el món del treball i del pensament. Aportariem doncs, així, unes dades concretes per a solucionar aquest problema de separació.

Joaquim SIRERA

Prèviament voldria senyalar que aquest coneixement (o contacte) no crec que hagi de ser ni una simple informació estadística, ni una col.laboració directa i compromesa en aquesta acció seglar; més en el punt mig, hauria de ser —em sembla— un contacte viu, que vol dir constant, una comunicació, una conexió. No acció, sinó contacte amb l'acció (almenys en aquest cas, tan diferent del dels Catecismes, per exemple).

Presuposat això, considero que aquest contacte —necessari, i ordenat i mesurat necessàriament en funció de la nostra formació, si vol ser positiu— proporcionaria entre altres avantatges: a) una visió més real i pràctica del sentit i dificultats de la vida cristiana, les dimensions exactes de la nostra vocació sacerdotal enmig dels homes, tant diferent de la dels monjos i religiosos; b) una autenticitat i suficiència d'informació, enfront de les poques garanties dels esquemes que actualment ens fem sobre els diferents Moviments apostòlics, a base d'«intuicions», dades de segona o tercera mà, o de fonts parcials o tendencioses; c) la possibilitat —si fos ben ordenat— de descobrir autèntiques vocacions especialitzades, amb unes concretes exigències a una santedat total.

Presenta també molts perills, d'acord, i caldria evitar-los; però tampoc es poden ignorar els ja no perills, sinó defectes efectius i actuals que la seva manca —entre altres factors— produeix: tancament i total desconeixement de la realitat; en els millors casos un coneixement solament tècnic d'aquests moviment; una evasió, desorientació o orientació marginal en l'acció que durant el curs o l'estiu es porta a terme; una total manca d'especialització, inclús de la que seria oportuna; seguir sense equilibrar l'espontània tendència del seminarista a l'abstracció; inquietuds desviades i energies desaprofitades, incanalitzades, que porten més a un amargament i, a la llarga, a un absentisme, que a un veritable progrés..., etc.

Josep M.ª BAGUÑA

Em sembla, que per contrast, serviria per conèixer millor el nostre apostolat. Potser aprendriem aquest paper tan delicat de Consiliari que, per mi, concreta allò de l'Evangeli: estar en el món i no ésser del món.

Ernest MARTINEZ GUARNE

Haria posible una interiorización personal con todo lo que comportan unos movimientos seglares, hoy instrumentos indispensables en la vida evangelizadora de la Iglesia. Esta interiorización sería adecuada, al ser hecha con elementos vivos e inmediatos, que podrían dar lugar a una reflexión objetiva y al mismo tiempo de acuerdo con nuestra sicología, necesitada de estímulos próximos. Ello comportaría una apropiación de sus planes, su trayectoria, sus dificultades, sus esperanzas, desde la perspectiva de nuestra condición actual. Pero quizá lo más importante sería que nos permitiría medir el grado de nuestra responsabilidad personal —actual y futura— en la marcha de estos movimientos seglares, vigorizando nuestra oración y estudio cotidianos.

José M.ª PALOM

ESPIRITUALIDAD SEGLAR ESPIRITUALIDAD SACERDOTAL

Hablar, aunque sea en tono menor, de algo que todo el mundo habla, presenta sus ventajas pero también muchos inconvenientes. para prevenir golpes declaro que esto no quiere ser ningún artículo de tesis que defienda o ataque a Lili Alvarez. Simples impresiones personales, cómodamente expuestas, es decir, sin consultar libros ni comprobar citas. Un tono menor que aspira a tener algún atisbo de razón en lo que afirma pero no negando, ni muchísimo menos, lo que se excluye.

La primera impresión, algo pesimista para algunos, sería la sensación que a veces tengo de que está ya más elaborada la espiritualidad seglar que la nuestra. Elaborar me parece que aquí quiere decir adaptar: la profunda encarnación de muchos grupos seglares de estos que actúan «en punta» les da un mejor conocimiento de la realidad y más lucidez a la hora de escoger, en el inmenso arsenal cristiano, los medios apropiados.

Apoyándose un poco en la anterior, pero con categoría propia para el punto y aparte, está la segunda impresión: parece que somos nosotros los que imitamos lo suyo, aunque esto «suyo» esté creado por sacerdotes. Los ejemplos, aquí, como en Moral, explicitarán el pensamiento del autor: Antes se hablaba de la piedad jesuítica, benedictina, etc., de los fieles. Ahora en el Seminario hablamos de sacerdotes cursillistas, jocistas, «escoltas». Ahora sólo basta echar un vistazo a nuestros libros de meditación y lectura espiritual. La mayoría, escritos por sacerdotes, para seglares y no hace falta citar títulos. La vida apostólica marca nuestras maneras concretas de dialogar con Dios. La consecuencia es que sin proponérnoslo formalmente, muchas prácticas y muchas costumbres típicamente clericales, van cayendo en desuso con grave escándalo de algunos. Es la vida.

La impresión que sigue tiene su poco de paradoja. A pesar de buscar y descubrir muchos seglares su puesto en el apostolado, desalojándonos de posiciones que ocupábamos desde hace siglos quizás, no creo que se contentaran —precisamente estos seglares que trabajan apostólicamente— con el sacerdote igual a ministro del culto y de la oración exclusive. Reclamarían su ministerio apostólico, su ministerio de la Palabra y del testimonio, insustituibles en su existencia aunque variables en sus modalidades.

Una última idea, también aparentemente paradójica. Parece que nos vamos separando mucho y en cambio mi impresión es que nos unimos. Seglares y sacerdotes vamos hacia una síntesis válida para nuestro tiempo entre contemplación y acción, dimensión vertical y dimensión horizontal, encarnación y trascendencia, decirlo como queráis. Aquí en el Seminario se concreta, me parece, en el deseo de mucha liturgia y mucho apostolado a la vez. Y ya se encuentra algún ejemplar capaz de sentir esto armónicamente y además sin perdonarse un esfuerzo constante en el estudio.

Ernesto MARTINEZ GUARNE

DURANTE LAS VACACIONES

Todos estamos de acuerdo en afirmar que en tiempo de vacaciones nos es preciso un conocimiento vivo e inmediato de los movimientos apostólicos seglares con que cuenta la Iglesia de nuestro tiempo. De una manera especial hoy, que se valora su necesidad ineludible y están adquiriendo una importancia fuera de toda duda en el avance evangelizador de la Iglesia. Así lo destaca el párrafo primero del art. n.º 148 de nuestro Reglamento del Seminario: «Durante las vacaciones el seminarista aprovechará con avidez toda ocasión propicia para iniciarse en obras de apostolado y en el funcinamiento del Archivo Parroquial».

Y es que tal conocimiento, para que sea adecuado y eficaz, no puede limitarse a unas técnicas o a unos métodos aprendidos en una determinada etapa formativa, sino que exige una visión penetrada de historia. Es decir, que en el momento de su aplicación —una vez sacerdotes— sepamos ver no unas técnicas frías, sino las motivaciones de las mismas, resultado de la reflexión de unos dirigentes, obligados en cada momento a dar la respuesta adecuada a las nuevas situaciones. Ni puede dejar de ser el referido conocimiento, activo, porque será precisamente a través de la acción donde descubriremos personalmente una serie de valores: testimonio, entrega, servicio, solidaridad, que de otro modo difícilmente podríamos obtener.

Pero con sorpresa la reciente encuesta realizada en el Seminario, ha dado como resultado un bajo nivel en el conocimiento de los movimientos seglares, y, de una forma más concreta, respecto a la Acción Católica. Movimiento apostólico que parece debiera ser el más conocido por su inmediata dependencia de la Jerarquía y su mayor difusión en nuestro ámbito diocesano.

Ante ello quizá sea bueno analizar algunas causas que a mi entender hayan podido originar tal situación, y al mismo tiempo anotar unas sugerencias que se me han ocurrido.

En primer lugar cabe mencionar que las posibilidades ofrecidas a través del curso para desatar el interés acerca de la necesidad de conocer los referidos movimientos apostólicos, no hayan sido quizá suficientes. Este es un factor a considerar en el momento de señalar un posible escaso interés nuestro acerca de tal formación al llegar el tiempo de vacaciones.

Pero veamos lo que puede ocurrir en el mejor de los casos, cuando existe un auténtico anhelo de formación completa.

Por una parte el centro de experiencias queda reducido normalmente a la Parroquia propia, en el caso de residir en una población pequeña. Parece que mejor suerte cabe al residente en un núcleo urbano, dada la mayor proximidad de Parroquias para enriquecer sus experiencias; pero en la práctica no es del todo verdad. La escasez de información da lugar a que se ignore la marcha de unas realizaciones apostólicas de interés en la Parroquia vecina, por ejemplo.

La técnica de determinados movimientos, por otro lado, especialmente de la Acción Católica en sus diversas especializaciones, impide su conocimiento al seminarista en vacaciones, pues las reuniones generales quedan muy limitadas en el período estival, y las demás, centradas fundamentalmente en la Revisión de Vida, son poco propicias para su conocimiento activo. Salvo, claro está, para quienes antes de entrar en el Seminario eran ya miembros de algunas de sus especialidades.

Con relación a Cursillos de Cristiandad las perspectivas son mejores. A menudo van surgiendo nuevos núcleos parroquiales, y en todos ellos se realizan semanalmente —sin interrupción en la época veraniega— sus respectivas reuniones-ultreya. Consecuencia de los Cursillos que para «Juveniles» y para «Hombres» vienen celebrándose. La asistencia a uno de ellos es necesaria para juzgar con objetividad las referidas reuniones.

Los movimientos infantiles, Aspirantado de Acción Católica y Escultismo, en sus ramas juveniles, principalmente, son los que ofrecen mejores posibilidades para llegar a adquirir un conocimiento vital y activo de los mismos, al menos en sus realizaciones veraniegas. Las colonias y campamentos de verano, en su actual difusión, son oportunidad propicia para entrar en contacto con la mentalidad infantil y realizar además una acción interesante, siempre que nuestra actuación no sea improvisada y responda, en cambio, a una oportuna preparación previa.

Pero todos estos conocimientos informativos resultan incompletos para que pueda hablarse de formación. Surge indispensable la necesidad de que tales experiencias vayan acompañadas de una reflexión orientada que haga descubrir sus respectivos valores y contravalores, así como sus dinamismos. Orientación que apenas se da —excepción hecha de los Cursillos que viene realizando en verano la Delegación Diocesana de Escultismo— y que parece debiera ser realizada ineludiblemente por los respectivos Consiliarios diocesanos o parroquiales, y en su defecto por el mismo Seminario.

Una nueva exigencia viene a sumarse a las anteriores consideraciones. Me refiero a la necesidad de que tales conocimientos no se reduzcan sólo a un ambiente determinado, sino que al menos debe realizarse en una Parroquia rural y en un núcleo parroquial o supraparroquial de una gran ciudad, por cuanto sus respectivas unidades pastorales, determinantes de la acción, son completamente diversas.

La ejecución de tal panorámica puede parecer irrealizable, y quizá lo sea si se toma en su total amplititud. Pero es que mientras no se determine una cierta especialización, ya en los últimos cursos de Seminario, no parece haber otra solución. No lanzarse, entretanto, por el citado camino es grave, a mi entender. La facilidad con que en las Parroquias, al paso de diversos sacerdotes, surgen nuevas organizaciones apostólicas puede atribuirse no tanto al humano interés de realizar una obra personal, como a la capacidad práctica de encauzar sacerdotalmente un insuficiente número de movimientos apostólicos.

Pero es que además ocho veranos de Seminario Mayor, al que podría añadirse algún otro de Seminario Menor, me parece mucho tiempo, y constituye una excelente oportunidad para obtener un conocimiento adecuado de los movimientos seglares apostólicos a que me he venido refiriendo, para citar sólo los más señalados en la encuesta. Exige, eso sí, una planificación desde el Seminario acerca de los objetivos más importantes a cubrir —ya de una forma personal, ya por grupos naturales— que tenga en cuenta las diversas etapas formativas, para dar lugar a una oportuna dosificación. Su realización podría efectuarse a través de convivencias con sacerdotes y consiliarios en las diversas parroquias o centros de acción, teniendo en cuenta el factor económico a solucionar. Y quizá también, pero esto ya en un plano más ideal, por medio de una Parroquia aneja al Seminario nuevo, adaptada a las exigencias del apostolado moderno, que se convertiría para nosotros en semillero, también, de experiencias apostólicas.

José M.ª PALOM

La Acción

«La acción», «la formación en la acción y para la acción», «la contemplación en la acción», son nombres de popularidad fácil. Tienen un regusto de cosa actual, de cosa nueva —al menos en su aplicación— que fácilmente nos apasiona a los jóvenes, siempre en busca de nuevas posiciones, y que excita la prudencia de los que empiezan a descender por la vertiente de la historia y los recuerdos. Eso es lo fácil fácil, lo que, se quiera o no, nos sucede a todos. Lo peor es que la cosa no llegue a mayores profundidades; porque, en este caso la tiene.

A mi modo de ver, las realidades que yacen debajo de aquellos «slogans», tienen un denominador común: la acción. Pero se trata de la acción en su sentido peculiarmente humano, profundamente cristiano. No de lo que pueda tener de irracional o amorfo la acción de este o aquel otro hombre. Es precisamente la reivindicación de la acción en su sentido cristiano-místico, frente a lo frío, huero, impersonal de la actuación de los hombres, de los cristianos, de los jóvenes y los viejos.

La acción no es en este caso algo externo, algo que me «vacía» exigiéndome un período de evasión o de desierto para «re-llenarme», no es algo que hago fortuita o caprichosamente o impuesto de un modo kantiano. Es algo interno y externo a la vez, íntimamente unido por un designio de Dios concreto y actual, que me llega a través de las circunstancias, de los hechos, pero que lleva, en una visión de fe, una exigencia interna para mí.

La acción es entonces lo más precioso, lo más completo del hombre cristiano. Soy yo que vivo, yo que me hago, construyendo realmente aquello que soy en la mente «santa» de Dios, y que me va siendo revelado a través de la vida concreta, hoy y mañana y cada día. Y esto amorosamente, actuando una visión de fe (una re-visión de fe-revisión de vida) profunda y actual. Una acción que supone multitud de pequeñas acciones, pero que las provoca y sintetiza.

Un análisis de la «acción» (generalmente se habla de «pasión», quizás en un sentido más externo) salvífica de Jesús en el Calvario, nos daría la valoración exacta de la acción cristiana. Su realismo, su motivación, su sentido íntimamente místico, su ascesis, las virtudes que incluye... Pero me sé incapaz de acometer este estudio ahora.

La Iglesia puede ser mirada desde muchos puntos de vista; la capacidad especulativa de la mente humana es suficientemente rica. Pero en los Evangelios, en la mente de Cristo parece ser primordialmente «Acción». Acción que continúa de algún modo aquella de Cristo en el Calvario, hasta que El venga. Acción que recuerda la misma intimidad trinitaria...

Así, la acción de un cristiano no está (no debe estar, si se quiere) vaciada de sentido contemplativo-místico. El hombre es, en principio, incapaz d eactuar por actuar; necesita un cierto «desequilibrio» radical que le impulse a una acción, que le cree una «necesidad de actuar». Pero en el cristiano ese desequilibrio creador que le impulsa a obrar como cristiano, tiene mucho de contemplativo-místico.

En la actuación humana no es todo un puro actuar, un hacer que se pierde; no es un irse desintegrando. La acción humana consiste en un cierto «intercambio»; podríamos decir que toda acción humana es o comporta una dialéctica; hay un cierto rebote; es dar y recibir a la vez. Lo que será necesario es estar dispuesto y preparado, para asimilar esto que nos da nuestra acción. Y cuando miramos nuestra acción en unas coordenadas cristianas, este eco o rebote puede llevar el mensaje de Dios. En este sentido la acción tiene un contenido que enriquece, que forma...

Es entonces cuando puede hablarse de «contemplativus in actione». Dios habla a través de unos hechos, a través de una acción. Pero para poder oirle es preciso estar preparado, es preciso afrontar esos hechos, tener fe (una visión de fe) en ellos.

He aquí unos campos extensos de estudio y experimentación, que he intentado sugerir. A mi entender, dan razón de la importancia que tienen para nosotros, aquellos «slogans» citados más arriba. Es preciso pensar, profundizar más; sobre todo es preciso experimentar llevarlo a la vida, aprovechar toda esa riqueza de formación y de contemplación. Surgirán dificultades, pero es entonces, cuando surjan, el momento de solucionarlas; no antes de dar el primer paso.

PRIETO

LES ESPEC

J. I. C.

La necessitat d'una especialització pels ambients de classe mitja es notava des de feia molt temps en el conjunt dels anomenats Centres de Ciutat (Parroquials), dins de l'A. C. general; sobre tot, d'una forma molt més aguditzada, des de que, apart de la J.O.C., les altres dues especialitzacions J.U.M.A.C. (universitària) i J.A.C. (rural) havien ja aconseguit una autonomia de direcció i actuació. Quedaven encara, aleshores, pels Centres parroquials molts joves entregats i amb grans desitjos de fer apostolat, inclús de participar concretament en l'apostolat ambiental de l'A. C.; però malgrat això, no els era possible enquadrar-se, comprometre's ni en la J.O.C., ni en les especialitzacions universitària o rural, per la raó evident de la gran diferència existent entre els seus propis problemes i els que eren els objectius d'aquelles especialitzacions. Per altra part, eren una petita minoria, entre ells, els que sentien la vocación concreta de col.laborar directament amb el rector, en la seva tasca pastoral, litúrgica..., I passaven anys entretinguts en campanyes insustancials i vagues.

Fruit d'aquesta evident necessitat, el setembre de 1959 començà a Barcelona la preparació amagada i desapercebuda d'un nucli conscient i orientat de dirigents diocesans. Va ser una etapa en la que 7 ó 8 militants seleccionats varen llançar-se: al estudi i el coneixement de la doctrina i experiències J.I.C., que des de l'any 1935 s'havien viscut i elaborat a França; a la descoberta seriosa, el més exacte possible, dels ambients independents i dels seus problemes específics a la nostra diòcesi; i a un aprofundiment vital de la Revisió de Vida, com a mitjà principal de la descoberta de l'ambient propi, i de la conversió personal i evangelitzadora d'aquest ambient.

Després d'aquesta etapa, que va durar uns dos mesos, es va estendre la preparació a 6 ó 7 grups d'experimentació. Aquests grups varen seleccionar-se entre aquells Centres parroquials d'ambient independent, on es respirava més neguit per una actuació profunda. La preparació va centrar-se en els mateixos tres punts, en els que va insistir la (en projecte) Comissió diocesana: descoberta d'ambient, coneixement de la J.I.C. i Revisió de Vida.

Prácticament, doncs, en el curs 1959-60 tota l'activitat de cara a la J.I.C. es va reduir a aquesta feina de formació i preparació de la Comissió diocesana i d'alguns grups més, amb els quals poder llançar l'especialització. Va ser una etapa apagada, humil, però necessària i realista, que ha permés partir aquest any d'un coneixement bàsic de l'ambient i les seves dimensions específiques.

En l'istiu de 1960 es va estructurar definitivament la Comissió diocesana de J.I.C., entrant a formar part d'aquesta Comissió alguns membres de l'antiga Comissió de Centres de Ciutat, que fins aleshores havia anat mantenint, més que altra cosa, la vitalitat apostòlica d'aquells joves encara no especialitzats. De fet, des de la formació i llançament de la J.I.C., aquesta antiga Comissió ha desaparegut; actualment els centres parroquials i, en ells, els militants que senten una vocació especial de col.laboració amb el rector, queden sota la direcció autònoma del rector respectiu, sense que pròpiament es pugui parlar d'un treball de conjunt en el pla diocesà. El Consell diocesà queda doncs exclusivament dedicat a l'especialització. Els seus grups especialitzats és possible que tinguin les seves reunions o actuin des d'una parròquia concreta, però tenint present que no podran considerar-se, en un sentit «clàssic», entitats parroquials. No exclouen la col.laboració directa amb el rector, però sempre serà quelcom d'emergència o esporàdic, i de cap manera la finalitat d'aquests grups. D'aquells altres centres, que podriem anomenar parroquials ,en queden a Barcelona uns 10 ó 12.

Es va realitzar dins dels antics Centres una enquesta-test, per a descobrir quins d'entre els seus militants eren pròpiament J.I.C. Aquest pas va aconsellar donar-lo l'experiència del fracàs francès de 1935-41 (: potser per la gran heterogenitat dels medis independents o el poc esperit de classe, que es respira en els ambients mitjos, varen fer que un cop engegades la J.O.C., J.E.C. i J.A.C. es considerès impossible cap altra especialització; només quedava com a possibilitat *l'especialització dels no especialitzables* —ja que l'expresssó és contradictòria—. La J,I.C. (J. C.). va néixer a França per simple eliminació— gairebé per liquidació d'existències—. Es va considerar l'especialització com un simple mètode de treball, una fórmula, que havia de produir, pel sol fet de la seva aplicació, els mateixos efectes d'aqlutinació i entusiasme, que havia provocat entre la joventut obrera i rural, per exemple. Els resultats varen ser un desànim i desorientació col.lectius per falta d'uns objectius concrets i vius. Es va caure en la temptació de la facilitat: «només cambiant el nom de Centre parroquial pel de «grup J.I.C.» ja tindrem realitzada la nota especialització» Es va mostrar, una vegada més, com l'especialització, en un apostolat ambiental, és molt més que una simple distribució de treball, una exigència profunda d'una vida, ella mateixa especialitzada en les seves arrels).

Avisats per aquesta experiència no s'ha caigut a Barcelona en aquest simplista canvi de denominació. Calia que els militants es sentissin plenament incorporats i responsables d'una realitat viva, del propi ambient amb els seus pecats i problemes.

A finals d'istiu, alguns membres de la Comissió J.I.C. marxaren a Madrid a una reunió de contacte amb les altres comissions diocesanes, en un intent de coordinació en el pla nacional . Moltes diòcesis ja feia anys que tenien la J.I.C. en marxa, però la majoria, apart de Múrcia i Sant Sebastià, per una pressa excessiva i manca de realisme en prescindir de les etapes prèvies (sociològiques) de descoberta de l'ambient, havien caigut en una actuació sense color ni força.

Sota la direcció de D. Mauro Rubio, ex consiliari de la J.O.C. Nacional, el Consell Nacional ha llançat la Campanya J.I.C. «Solidaridad con dos hombres de nuestro ambiente». A Barcelona, aquesta campanya va ser adoptada per la Comissió perquè s'adaptava perfectament al moment de la nostra J.I.C. diocesana; de fet, vol remarcar, aprofundir el coneixement i la descoberta ja iniciats l'any anterior. De totes maneres per evitar el possible cansament d'aquells 6 ó 7 primer grups, que ja havien fet aquest esforç, per bé que d'una manera incompleta, l'any passat, s'ha procurat «disfressar» aquesta segona etapa de descoberta sota el títol i alguna actuació concreta de solidaritat (que ja és quelcom concret i positiu). En el curs actual s'ha complert ja, amb èxit total ,la primera fase de la campanya, que consistia en omplir un gràfic adjunt al llibre de campanya. a base de detalls viscuts, pensats, descoberts en la revisió de vida, sobre els problemes de diversió, familia o treball d'alguns xicots. companys, del propi ambient. Si durant el trimestre la Comissió tenia la impressió de que la feina anava un xic endarrerida, la reunió del dia 15 del mes de gener a Cornellà —resum del trimestre passat i inici del segon— va encarregar-se de demostrar el contrari: sobre una assistència calculada de 40 joves, en varen comparèixer 76 i, el més important, amb el gràfic omplert a consciència. Es va notar molta seriositat i ganes de treballar, sobre tot entre els caps. Es concretaren tots els passos de la segona fase (vegi's el llibre de campanya): de cara a descobrir personalment, per mitjà de la revisió de vida, quines actuacions concretes, personals i col.lectives, podrien realitzar-se per solucionar els problemes descoberts; tot això de cara també a determinar la campanya próxima. Es concedeix la màxima importància al treball amb aquells tres o quatre companys, que formen l'equip d'influència (possibles futurs militants).

Actualment hi ha a la nostra diòcesi uns 11 grups J.I.C.: 6 a Barcelona, 3 a Terrassa (dins del centre del Sant Esperit) i 2 a Sabadell.

Es van fent algunes sessions especials (de formació acelerada) per altres grups que a través, potser, de l'acció dels grups actuals descobreixen la seva condició J.I.C. i volen incorporar-se a l'especialització. Aquestes sessions són fetes per evitar una incorporació precipitada i inconscient.

Amb més espai hauria estat possible senyalar altres passos d'aquesta primera campanya J.I.C. de Barcelona, com la reunió prèvia de caps i aquella, que en el Convictori es va dedicar totalment a un millor coneixement de la Revisió de Vida per part de tots els militants.

Després, desconeguda, secreta, hi ha la història personal, de continua conversió de cada militant i els efectes que la Gràcia opera a través de la seva actuació apostòlica; però aquesta és irreductible a números, gràfics o esquemes.

Josep M.ª BAGUÑA

J. O. C.

La J.O.C. és el moviment apostòlic especialitzat per a la joventut obrera. Va néixer a Bèlgica l'any 1925, i aviat va escampar-se en el pla internacional. A Espanya, ja abans de la guerra civil del 1936 hi havia alguns grups iniciadors, que quedaren completament desfets en començar la guerra. A Barcelona, la Federació de Joves Cristians —que es mostrà un moviment ple de vida, sobre tot durant els tres últims anys abans de la guerra— tenia montada una secció de J.O.C.

Amb la guerra va quedar destruit tot l'esforç inicial, i després es va tenir que començar de nou. Poc a poc i seguint inspiracions particulars varen anar constituint-se diferents grups de J.O.C. en diverses diòcesis d'Espanya, sens cap lligam mutu i sense cap acció de conjunt organitzada. Va anar renaixent la J.O.C., fins que l'any 1950 va èsser reconeguda oficialment per la Jerarquia eclesiàstica espanyola, i es constituí com organisme nacional amb el nom de J. O. A. C. (Joventut Obrera d'Acció Catòlica). Això va ésser un pas decisiu; a partir d'aquell moment la J. O. C. es va estendre més ràpidament; després recuperà el seu nom propi de J.O.C.

L'any 1954 va aparèixer la primera «Campanya nacional» de la J.O.C., el que al mateix temps que donà unió als diferents moviments diocessans, donà també més eficàcia a les seves actuacions. Des d'aleshores cada any s'ha anat llançant una «campanya nacional».

A Barcelona, l'any 1950, hi havia uns 10 grups de militants de la J. O. C. Actualment són més de 80, sense tenir en compte els grups d'altres ciutats com Sabadell, Terrassa, Vilafranca, Badalona, Mollet, ... Aquest augment va plantejar un problema seriós d'organització, degut a l'estructura interna de la J.O.C.

En efecte, la J.O.C. distingeix tres classes de militants, segons l'edat: els aprenents, que tenen menys de 18 anys; els joves de 18 fins a 21 anys; i els pre-adults, de 23 en amunt. El conjunt de tots els grups d'una mateixa edat forma l'«adaptació», i fins l'any 1958 el conjunt de les tres adaptacions (aprenents, joves i pre-adults) constituien la J.O.C. diocesana.

Al front de cada grup de militants —que consta de 5 a 8 components aproximadament— hi ha un cap. I al front de cada «adaptació» hi ha un responsable. La missió del responsable no és sinó servir de fer d'enllaç entre els caps de grup i el Consell Diocesà, sinó que és un autèntic responsable de la marxa de cada un dels grups i, per tant, té obligació de visitar-los sovint i procurar solucionar les dificultats que se'ls presentin. En anar augmentant el nombre de grups, cada vegada es feia més difícil la labor del responsable, de tal manera que, no podent atendre a tots els grups, es feia completament necessari dividir la diòcesi en diferents sectors. Aquesta divisió va començar a fer-se l'any 1958, però no ha quedat ben determinada fins el curs present. Cada una d'aquestes parts o sectors s'anomena «federació» i la seva organització és idèntica a l'organització diocesana anterior. Cada federació evoluciona independentment, com si fós un petit consell diocesà, amb el seu president, secretari, ...però estan unides entre sí mitjançant el Consell Diocesà, que formen els presidents de les diferents federacions.

D'aquesta manera s'ha aconseguit que el nombre de membres de cada associació no sigui excessiu, i així els responsables poden tenir contacte freqüent amb els grups.

Actualment la nostra diòcesi està dividida en tres federacions. Dues a Barcelona: la del Paralelo i la de Sant Andreu, separades per la Diagonal, i una altra a Sabadell. Apart d'això, Vilafranca, Terrassa, Mollet, ... formen una secció especial.

Aquesta reorganització ha sigut de gran trascendència per la J.O.C. de Barcelona, doncs amb ella s'ha intensificat el contacte entre els dirigents del moviment i els militants, que és un dels factors principals per a la bona marxa del moviment.

Els avantatges d'aquest contacte són evidents. Per una part, els dirigents estan ben assabentats dels problemes concrets, el que els permet donar al moviment una orientació realista y pràctica. Per altra banda, l'orientació i formació dels militants dins de la línia del moviment és molt més segura.

Realment és font d'optimisme el veure com la J.O.C. és, actualment, un moviment ple de vitalitat, de fe, llançat a aconseguir, amb uns mitjans i tècniques adients, una veritable influència cristiana en el món treballador. Es cert que encara queda molt per fer; a J.O.C. n'és conscient, però també ho és d'aquelles paraules que el Papa Pius XII va pronunciar, amb motiu del Congrés Jocista internacional a Roma: «L'Església necessita, avui més que mai, la col·laboració dels joves treballadors per a construir valerosament, un món tal com Déu el vol...».

Martí VISA

J. U. M. A. C.

1. — L'actual J.U.M.A.C. va néixer de la coincidència de dos factors principals:

a) L'aparició d'un equip (Bascompte, Bernades, Cabana...), jove, preparat intel·lectual i religiosament, plenament identificat amb els seus Consiliaris (Mn. Bardés i Mn. Batlles), i amb una idea clara de l'apostolat universitari

b) el descobriment —entre nosaltres— d'una fórmula apostòlica, els elements de la qual eren: apostolat d'ambient (els universitaris han de treballar apostòlicament a la Universitat; i no dedicar-se purament an catecisme suburbial, per exemple); mètode actiu (enquesta-campanya, (equip d'influència...); engegament religiós dels militants per mitjà del Curset de Militants (encara avui alguns Graduats recorden com aquest Curset va fer època en la seva vida).

Això succeia cap a l'any 1951.

2. — El grup de Dret va ésser el pal de paller de la J.U.M.A.C. 1951-57.

A més hi ha membres estudiants de Farmàcia, Química, Lletres i Medecina. El nombre total és de 80; sense que es pugui arribar a dir que tots són militants actius i llançats, per bé que la majoria ha passat pel Curset.

3. — El mètode de treball és l'Enquesta-Campanya. En general, la mateixa Enquesta amb l'esforç que suposa (observació de la realitat, creació d'un equip d'influència, anotació ordenada de les dades, ...) imposa, per sí sola, una selecció dels autèntics militants. D'entre ells, els que assimilaran —almenys en forma discreta— el mètode, pasaran més tard (en el 1960) a la Secció de Graduats, que fins aquest any no adquireix una autonomia, com a continuació de l'acció apostòlica ambiental en el camp ja de l'exercici de les professions universitàries.

En aquesta etapa es descobreixen progressivament les exigències de la vida universitària en general (el món, l'ambient apostòlic concret); però, en el pla personal, encara no s'ha descobert la necessitat d'una presència en la trama sindical i en els serveis (S.U.T., Col·legis Majors, ...) que aquesta organitza. En aquesta època no és pas privatiu dels militants de la J.U.M.A.C. aquest retraïment de

ALITZACIONS A CASA NOSTRA

les Càmares, dels càrrecs de Facultat i, en general, de la vida pública de la Universitat. Va ser l'universitari en general, que en va estar absent fins pràcticament 1956-57. Es pot notar, però, una incipient presa de posició molt clara davant dels diversos esdeveniments de la vida universitària d'aquells anys.

4. — Són els militants de Medecina —que van adquirint certa preponderància, dins de la J.U.M.A.C. a mida que es van fent grans els membres de l'antic grup de Dret— els que primer prenen consciència activa de la necessitat d'estar individual i cristianament presents en la vida pública i sindical de la seva Facultat; així en els cursos 1958-61, es pot parlar d'una influència real, de tal manera que, en certs moments, són assenyalats amb el dit com a formant un «bloc» o grup de pressió. Aquesta influència culmina amb l'obtenció per un membre de la J.U.M.A.C. del càrrec de Delegat de Facultat i amb el paper, en certa manera director, que la J.U.M.A.C. porta respecte als altres grups cristians.

5. — En el grup de Medecina, com a més representatiu, es descobreix la necessitat de treballar amb profunditat les fases prèvies de la formació apostòlica universitària. Abans de que sigui possible llançar-se a un apostolat eficaç a la Universitat cal comptar amb un nucli preparat i suficient d'autèntics universitaris. Revisant actuacions passades i reprimint una pressa poc realista, la J.U.M.A.C. intenta, sobre tot, fer néixer en els seus membres una responsabilitat davant de la seva condició d'universitaris, i una consciència de la necessitat d'una presència activa. Calen universitaris, en el sentit ple de la paraula, abans de poder llançar-se a un apostolat universitari obert i de veritable influència en la massa. A Medecina es veu ben clarament aquests anys 1958-60 una gran preocupació pels problemes concrets de la Facultat. Es una etapa molt més de conversió i responsabilització personal, que no pas pròpiament evangelitzadora.

Això, en el pla del mètode, s'ha manifestat en un cert abandó progressiu de l'Enquesta-Campanya, per una penetració i examen, a nivell religiós, dels problemes de la Facultat. Amb el veritable descobriment de la Revisió de Vida, en 1959, aquesta posició empírica i espontània, es transformà en motivada, seriosa, conscient.

Emperò en 1960-61, els diversos grups de Medecina (3) renoven la seva preocupació específicament d'acció catòlica, sense deixar de banda els problemes de la Facultat i les relacions amb els altres grups cristians.

6. — La J.U.M.A.C. en aquests anys no ha crescut pas numèricament; durant tots aquests cursos el nombre dels seus membres oscilava entre 40 i 60. L'any passat hi hagué una reducció en aquesta xifra, doncs gairebé la meitat varen passar a Graduats, dins de la A. C. dels Homes. Amb aquest pas, de tot un grup —que dins de la nova situació ha conservat certa autonomia i la seva fesomia pròpia—, s'ha manifestat que la J.U.M.A.C. havia format veritables caps (autèntics dirigents que avui formen la Comissió de Graduats). En la minva del nombre de membres —tan minúscul, enfront del total de població universitària a Barcelona— ha influït molt la suspensió dels Cursets. Lluny d'espantar-nos aquesta desproporció ens pot donar la mesura de la tasca inmensa que encara ens resta per fer i un afermament de la fe en l'obra de l'Esperit Sant, l'única que realment pot cristianitzar la vida universitària.

7. — Actualment s'està operant una lenta extensió numèrica en el nombre de membres i de grups de la J.U.M.A.C., juntament amb una clarificació, un descobriment total del mètode (sobrenatural, realista i actiu) de la Revisió de Vida; si bé s'ha de fer notar una certa confusió provocada per l'actuació nova o renovada d'altres grups cristians dins de la Universitat, enfront dels quals la J.U.M.A.C. s'ha definit com un moviment apostòlic: especialitzat, jeràrquic i amb un mètode ben definit, la Revisió de Vida.

8. — Perspectives. Avui la J.U.M.A.C. fa un esforç per ésser una comprensió total —des del punt de vista religiós— de tota la vida universitària. Un enfoc, a la vegada que un estímul, per a la vida del militant ,la seva vida cristiana en el pla purament humà, social, professional, etc. Amb un mètode la Revisió de Vida, de conversió personal i penetració apostòlica. Amb un instrument de treball: el Curset de tècnica, per a formar caps de grup, capaços de dirigir una Reunió de Militants. Es té previst, també, per un futur pròxim, un motor d'espiritualitat, consistent en uns exercicis adaptats als universitaris.

J. A. C.

La J.A.C. es l'Acció Catòlica especialitzada per a pobles rurals i comarques, és a dir, per tots aquells pobles separats de l'ambient de la ciutat.

L'especialització rural d'Acció Catòlica és recent, ja que d'una manera oficial no ha sigut reconeguda fins a l'any 1959. No obstant però, anteriorment diferents diòcesis havien ja dedicat més o menys atenció a la joventut del camp, inclús a Madrid funcionava una Comissió Nacional amb iniciatives molt interessants arribant, fins i tot, a organitzar vàries Jornades Nacionals.

Fruit d'una d'aquestes Jornades Nacionals celebrada al setembre de l'any 1959 va ésser l'acord de demanar a la Jerarquia la creació de l'especialització rural de l'Acció Catòlica. El mes d'octubre següent els Rvdms. Metropolitans varen aprovar la petició i a partir d'aquest moment es va creas una Comissió Nacional que estructurés el Moviment. Avui doncs la J.A.C. ja és una organització nacional, i és d'esperar que unint les experiències realitzades aïlladament en diferents diòcesis es pugui estendre ràpidament.

Actualment es pot dir que únicament en les diòcesis de St. Sebastià, Barcelona, València i Múrcia hi ha l'especialització rural en marxa, i que en les altres diòcesis s'està iniciant o encara s'ha d'iniciar.

A Barcelona durant els anys 1949-50-51 hi havia la Comissió diocesana de J.U.R.A.C. (Joventud Rural d'A. C.) que va començar a estudiar el problema rural i va crear alguns grups de joves d'A. C. rural, però solament va ésser una primera experiència. Els inicis de l'actual especialització rural d'A. C. són de l'any 1956; en la seva evolució podem considerar-ni tres períodes.

Primer Període. — L'any 1953 l'A. C. de Barcelona va prendre una nova orientació. Al principi es va canviar de tècnica i mètodes, però no es va descobrir encara la necessitat de l'especialització. No va ésser fins al curs 1955-56 que es va començar a estudiar per separat els problemes dels diferents ambients. Aquest mateix curs ja es varen celebrar cursets especials per universitaris i rurals.

Segon Període. — Al preparar el curs següent, 1956-57, ja es va anar directament a l'especialització encara que la «campanya diocesana» va continuar essent la mateixa per tothom. Aquest curs es va donar un gran pas a l'anomenar dins del Consell Diocesà, una Comissió Comarcal que es cuidés dels centres rurals. Aquesta Comissió estava composta per un membre del Consell diocesà i dos delegats de cada comarca.

Al curs següent, es va acabar de perfilar més l'especialització, i amb la informació proporcionada per la Comissió Comarcal es va elaborar una «Campanya diocesana» expressa per als militants rurals. L'especialització es va anar així aconseguint de mica en mica. Des d'aleshores cada any el Consell Diocesà ha publicat una campanya especialitzada per la J.A.C.

Tercer Període. — Al començar el curs actual l'especialització ha arribat al màxim, substituint-se la Comissió Comarcal per un Consell Diocesá Comarcal format per militants rurals de les diferents comarques, que es cuidará de tot el moviment rural. Així doncs els dirigents són militants de la mateixa J.A.C.

Aquesta especialització inclús en els membres dirigentes, ha vingut imposada per la necessitat; efectivament, la missió dels delegats comarcals era visitar periòdicament cada grup de militants, i fer d'enllaç entre ells i el Consell Diocesà, i col.laborar amb uns i altres. A la pràctica va resultar que els delegats comarcals no sempre eren un enllaç prou eficaç i per tant el Consell Diocesà no estava prou assabentat per prendre les determinacions necessàries.

Per solucionar aquest inconvenient, es varen suprimir les reunions de la Comissió Comarcal a Barcelona i es varen substituir per unes reunions que, mensualment també, es celebraven a cada comarca. A les reunions comarcals hi assistien els representants de cada poble i el delegat i el consiliari diocesans. D'aquesta manera el contacte era més directe.

Però fins ara tots els membres del Consell Diocesà eren de Barcelona-ciutat i per tant, encara que s'esforçaven al màxim possible per viure els problemes de l'A. C. Comarcal desplaçant-se continuament per tenir contacte directe amb els pobles, era difícil que es fessin càrrec de la veritable importància dels problemes comarcals. Per això es va arribar a la conclusió de que no n'hi havia prou de tenir una tècnica especial i una campanya especialitzada, sinó que era necessari també un Consell Diocesà especialitzat. S'espera que amb el nou Consell Comarcal format per joves de la mateixa A. C. Comarcal s'obtindrà encara un millorament en aquest sentit sense tan esforç personal i per tant amb un estalvi d'energies.

Amb tot aquest període d'existència s'ha aconseguit fer arribar la J.A.C. gairebé a totes les comarques del bisbat. No obstant, ha sigut més una expansió extensiva que intensiva; queden encara dins de cada comarca molts pobles sense cap iniciament tan sols, i per tant encara queda bastant per fer; una visió general ho diu ben clar.

L'estat de les comarques és el següent:

—Baix Montseny — hi ha alguns joves en un parell o tres de pobles, però la seva acció és molt minsa.

—Vallès — és un dels primers llocs on es va començar l'especialització. Els delegats comarcals i caps de sectors han entès bé l'A. C. S'han fet accions de conjunt molt interessants amb la participació de gairebé tots els pobles. Actualment és la millor comarca.

—Maresma — en més de la meitat dels pobles hi ha algún militant, però el moviment d'A. C. té poca vida. Falta responsabilitat.

—Comarca de Martorell — fins al començament dels curs 1959-60 no es va començar a celebrar alguna reunió preparatòria amb els consiliaris. S'han organitzat algunes Setmanes de Joventut, però tot just s'acaba de començar.

—Comarca de St. Feliu del Llobregat — l'any passat es varen repartir algunes enquestes, i hi ha algún militant aïllat. De moment es celebren reunions periòdiques amb sacerdots, esperant que aviat es pugui començar amb els joves.

—Baix Llobregat — s'ha intentat fer-hi alguna cosa, però sense resultat.

—Piera — la J.A.C. ha tingut bastant èxit en aquesta comarca ,especialment a Piera i Capellades. Ultimament hi ha hagut una crisi provocada especialment per la marxa de varis militants a la «mili», i d'altres, que s'han casat; però s'espera que es podrà superar.

—Comarca de St. Sadurní de Noya — hi ha poca cosa feta. Han organitzat algunes accions de massa, però falten militants que treballin seriosament en l'apostolat. Hi ha la dificultat de la manca de bons mitjans de comunicació.

—Panadés — primitivament havia sigut la millor comarca de la diòcesi, però després de la mort de Mn. Pou ha baixat el nivell. No obstant continúa tenint bastanta vida; hi ha el problema de l'organització general de la comarca, que sembla que ha quedat bastant ben solucionat dividint la comarca en cinc sectors.

A la vista de totes aquestes dades concretes, crec que cal ser optimista. Es veritat que encara queda molt per fer, però també és cert que en pocs anys s'ha avançat bastant, i és d'esperar que amb l'orientació actual s'avançarà més ràpidament encará.

MARTI VISA

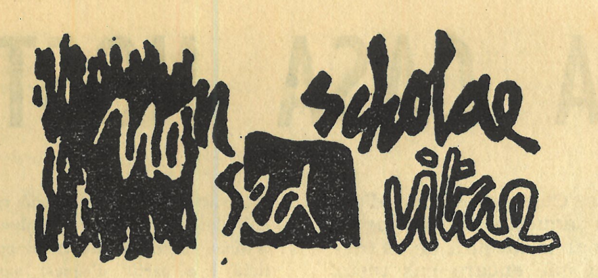
ACCIO CATOLICA COM A EXIGENCIA

El fet sobrenatural dóna un enfoc especial a moltes de les realitats nostres de cada dia. No es pot prescindir d'una projecció vertical de la vida. Déu hi té un paper i l'hime l'ha de saber descobrir.

Però quan la mateixa realitat no troba la seva explicació sinó en aquest mateix fet sobrenatural, en l'Església, la seva riquesa es fa quasi inconmensurable. Tota ella parla de Déu i Déu parla a través de tota ella. Un moviment, com l'Acció Catòlica, que concreta i realitza una missió rebuda de Déu, té una riquesa de matisos i un conjunt de missatges que difícilment s'arriben a copsar en tota la seva plenitud.

Déu parla de moltes maneres. L'home hi pot col·laborar en molts aspectes i pot sentir la crida de Crist des de molts punts de vista. Aquí en fixarem en un concret: l'Acció Catòlica diocesana, missatge d' eficàcia apostòlica.

L'acció apostòlica, concretament la sacerdotal, requereix moltes virtuts específiques. Són les virtuts diriem, de l'acció. Virtuts difícils, de les quals n'hauriem de tenir una més profunda vivència perquè hauran de dirigir la nostra acció sacerdotal. Són les mateixes virtuts de sempre, fonamentalment la caritat. Però tenen un matís especial, determinat per l'objecte. Una de les primeres és la de la responsabilitat davant de Déu i de l'Església. Responsabilitat en primer lloc sobre els cristians dels quals el Bisbe n'ha encarregat la cura pastoral. Ells tenen una especial relació d'exigència amb el sacerdot. Però no és sols aquesta la responsabilitat sacerdotal. N'hi ha d'altres. I una no gens menyspreable és la responsabilitat de la marxa apostòlica de la Diòcesi. Conscient o inconscientment l'acció apostòlica, qualsevol que sigui, marca una línia. Pot ser que la línia sigui positiva o que sigui negativa. Però

en l'actuació de cadascun dels sacerdots, l'organització apostòlica de la Diòcesi s'hi veu compromeso. Es necessari sentir aquesta responsabilitat. Una tradició, de qualsevol mena que sigui, fins una tradició en l'ordre apostòlic, que tots sentim, ha sigut fruit natural d'una colla d'actuacions concretes. Els apòstols d'avui, creen cada dia, la tradició. En tenen una responsabilitat; no única, però no per això menys real.

Això té relació amb una altra de les virtuts, difícil, dura, eminentment apostòlica perquè toca directament l'acció: la col·laboració. Tenir consciència de que no sols la salvació d'uns milers d'ànimes depèn del propi treball, sinó que és tota la vida apostòlica de la Diòcesi la que espera la nostra aportació, té exigències molt dures. Mirar concretament l'Acció Catòlica no com un mètode que s'adopta si és bo, sinó, com la manifestació concreta de la vida de la Diòcesi que espera la col.laboració pròpia per millorar, és un treball que costa.

Potser des d'aquí entrariem en un aprofundiment del concepte d'apostolat. Es, evidentment anar a buscar unes ànimes encomanades; posar-les en contacte amb Crist. Però no és sols això; és també col.laborar amb un presbiteriat al voltant d'un Bisbe. Mai considerar aliè aquest presbiteriat i les seves manifestacions. Mirar-lo com a propi, encara que de vegades això hagi de pesar. I sentir-se solidari, fins i tot dels mètodes d'apostolat que adopta aquest presbiteriat. La constància en el sacrifici de col.laborar amb un mètode creient, amb raó o sense, que un altre aniria millor, entra també en la llista de virtuts dures de l'apòstol.

Veure en l'Acció Catòlica l'Esperit Sant bufant en la seva Església porta quasi de cop al dilema del cristianisme viscut: per una banda la passivitat del que accepta una situació com providencial; i per l'altra l'activitat del que creu que la mateixa Providència el crida a millorar-la. Col.laborar amb l'Acció Catòlica perquè és eclesial; veure-hi les falles perquè és humana.

Saber veure per una banda allò que tant falta: una orientació en la línia diocesana d'apostolat. I per altra una colla d'imperfeccions, de manca d'actualització, de defectes que s'han de millorar. Es fàcil, relativament, veure aquestes falles. No ho és tant reflexionar-les, sentir-se'n solidari i fer els passos necessaris per a solucionar-les. I és molt difícil, havent-les intentat solucionar i veient, al mateix temps, la lenta marxa del seu milloranent, no prescindir de tot, considerant-ho inútil, i orientar l'apostolat individualment en la pròpia parròquia. Es possible llavors que sembli millorar en eficiència; però realment haurà sigut un element negatiu que restarà forces a l'Església. Es possible que llavors es solucioni un problema particular, però la col.laboració que l'Església n'esperava per anar millorant, tindrà un element menys.

Potser l'amagament d'una acción tancada i lenta s'ha de posar també entre les virtuts essencials de l'home d'acció.

Estem acabant d'escriure i tot això ens sona un xic a utopia. Estem parlant des del Seminari, amb poquíssima experiència. Segurament la vida serà molt més rica i hi haurà molts altres elements de judici. Posant-hi, doncs, aquesta mica de sordina continuem pensant que aquests elements no poden ser menyspreats.

Gaspar MORA

NOTA BIBLIOGRAFICA

En aquestes ratlles que vas a llegir, més que un comentari o estudi de les publicacions que parlen del laicat en l'Església i totes les seves derivacions, hi trobaràs un instrument de treball de caràcter informatiu. Així, doncs, el motiu que ha impulsat aquesta ressenya bibliogràfica, no ha estat altre que el facilitar una sèrie de material —com és natural una vegada consultats aquells que ho poden conèixer— a fi que el nostre estudi d'aquestes qüestions, tingui una iniciació el més eficaç possible.

Sens dubte, en altres llocs trobaràs catàlegs molt més complets del que puguis trobar en aquestes ratlles; però aquí no es pretén donar una llista exhaustiva sobre tots aquets temes, sinó més aviat una selecció, pensant en la nostra formació de futurs sacerdots, i també tenint en compte les nostres possibilitats de temps per dedicar a aquestes lectures.

A més, veient la concepció actual dels moviments apostòlics —sembla que els tècnics s'inclinin d'una manera molt definida cap a l'especialització— ha semblat millor donar una bibliografia, no tant de caràcter general, tot i que n'hi ha, com de tipus especialitzat, a fi de poder conèixer cada un d'aquests moviments en la seva orientació concreta. També pel mateix motiu s'ha cregut innecessària la ressenya de tots els documents pontificis que parlen d'aquestes qüestions, especialment continguts en el magisteri de Pius XII.

Teologia del Laicat.

«Jalons pour une théologie du laïcat», P. Congar.
Ed. du Cerf. Paris. (actualment està a punt d'aparèixer la traducció castellana, preparada per l'editorial Estela de Barcelona).

«Le rôle du laïcat dans l'Eglise», G. Philips.
Ed. Casreman. Paris-Tournai. (Obra traduïda al castellà en la col.lecció Prisma. St. Sebastià.)

En aquestes dues obres, d'una manera molt especial en la primera, es fa un estudi actual i seriós, sobre la noció de seglar, el lloc que ocupa la teologia del laicat dins de l'eclesiologia, i els problemes que aquesta planteja.

Acció Catòlica en general.

«L'Action Catholique», Mons. Gerrone.
Ed. en la col·lecció «Je sais, Je croix». (Traduïda al castellà per l'editorial Casal i Vall-Andorra.)

«Realismo Apostólico», Mn. Batlles.
Ed. Secretaria d'estudis del nostre Seminari.

Aquests són dos estudis, que si bé són de caràcter general no per això perden profunditat.
Ens poden ajudar, doncs, a formar els criteris que han de regir la nostra visió de l'Acció Catòlica.

Joventut Obrera Catòlica.

«Los fundamentos de la J.O.C.».
Ed. Secretariat Nacional. Madrid.

A la vegada que ajuda a descobrir el moviment, dóna una visió doctrinal i metodològica del mateix.

«Des prêtres pour la jeunesse ouvrière», M. Guerre, i M. Zinty.
Ed. S. N. Paris. (Traduït al castellà pel S.N. Madrid.)

Llibre dedicat especialment als sacerdots, en el que el tema principal és una exposició a fons del mètode jocista. Veure, Jutjar, Actuar».

«Le prêtre dans la J.O.C.».
Ed. Ouvères. Paris. (Traduït al castellà per edicions Nova Terra. Barcelona.)

Dels quatre capítols que té l'obra, els tres primers estan dedicats a una exposició dels problemes de la clase obrera, amb les possibles solucions. L'últim capítol va dirigit especialment al sacerdot com educador.

«Revisión de Vida», A. Maréchal.
Ed. Nova Terra. Barcelona.

A més de la tècnica i mètode, l'autor senyala de manera especial quin ha de ser l'esperit que ha d'informar tota Revisió de Vida.

«Al encuentro de Cristo en el otro».
Ed. S. N. Madrid.

Opuscle en el que un grup de seminaristes exposen la seva experiència sobre la Revisió de Vida.

Joventut Estudiant Catòlica (J.U.M.A.C.)

«Universitarios de Acción Católica», M. Benzo.
Ed. S. N. Madrid.

(segueix a la pàgina següent)

PERSONES O ESTRUCTURES?

A la vida hi ha preguntes que són difícils de contestar. D'una manera general ho són les dels nens i les dels profesors —qui no ho ha experimentat?—. Però a més d'aquestes n'hi ha d'altres que la mateixa vida fa difícil el contestar-les. Són preguntes que abracen factors de la vida dels homes. Davant d'elles l'home que viu submergit en aquests factors no té una perspectiva fàcil, total. I les respostes es fan difícils. I les preguntes també. No tothom les entendrà de la mateixa manera perquè la vida ha situat als que les reben en diferents perspectives.

Per això no és estrany que davant d'una d'aquestes preguntes, 71 seminaristes hagin reaccionat de diferent manera. 16 ni tan sols l'han contestada. 12 han respost en sentits totalment distints del que s'havia fet la pregunta. Els 43 restants que l'han entesa bé no coincideixen pas en les respostes. La pregunta —que encapçalava una enquesta sobre Acció Catòlica— deia: «Què et sembla més important per una tasca recristianitzadora: canviar primer les estructures o les persones? Per què?

PERSONES

15 s'inclinen per un canvi de les persones, així, simplement. Per a ells la recristianització depèn d'un canvi personal. Recristianitzades les persones, afirmen alguns, automàticament també seran cristianes les estructures. Es un lògica clara: els homes creen les estructures, els homes formen part de les mateixes. Ergo...

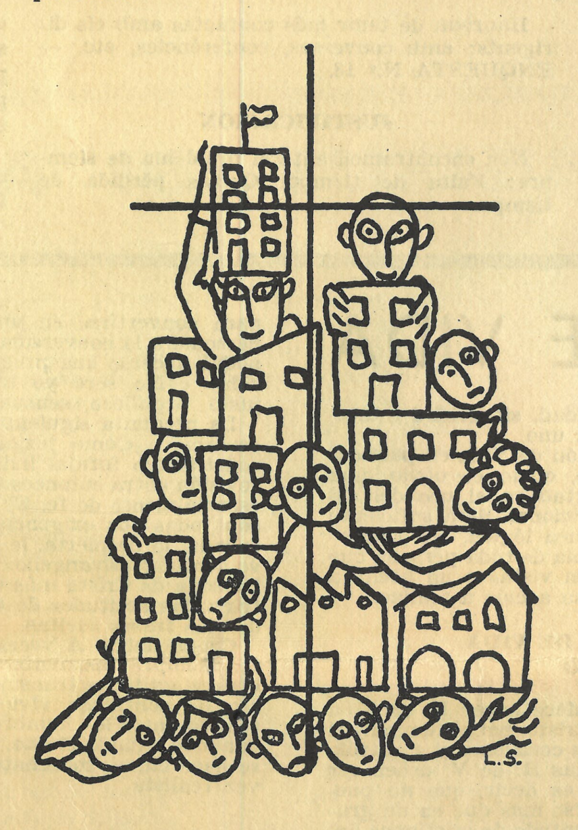
Llàstima que la vida moltes vegades no és tan lògica. Llàstima que les estructures ofeguen moltes vegades la bona voluntat dels homes Llàstima que hi ha estructures que ensorren a les persones en la misèria i els impedeixen moralment una vida humana i cristiana. Llàstima que les estructures creades pel mateix home trascendeixen les persones i dominen a la majoria sense que aquestes sàpiguen alliberar-se'n. Llàtima, perquè —encara que algú digui que així és més sòlida la cristianització—, un simple canvi de persones no serà durable ni per les mateixes persones...

ESTRUCTURES

Davant d'això la temptació forta és inclinar-se per un canvi d'estructres. Sembla evident: si les persones estan submergides en les estructures, si aquestes dominen tant a aquelles, sembla clar que un canvi d'estructures portarà també el canvi de les persones. Per això 8 afirmen que per una recristianització a fons cal canviar primer les estructures.

Però què en treurem d'una recristianització estructural si les persones no reben la fe? Perquè si bé és fàcil un canvi d'actuació externa per la pressió d'unes estructures, no ho és tant un canvi profund en l'actitud interna de l'home. I encara més: concedint la força d'unes estructures per imposar uns criteris i unes actituds internes que estan en la pendent de la naturalesa caiguda, no podem concedir la mateixa força a unes estructures cristianes influents en la persona perquè adopti l'actitud interna cristiana. La fe cristiana és sobrenatural i uns criteris materialistes són només naturals. La fe trascendeix l'home; els criteris naturals neixen de l'home. La fe, en definitiva, és un do de Déu. I un do de Déu no es pot acceptar perquè unes estructures hi porten. Un do de Déu no es pot rebre per coacció, encara que la coacció només sigui moral. Un do de Déu vol l'acceptació lliure i conscient de la persona concreta.

No podem per tant esperar que la conseqüència de la recristianització de les estructures sigui la cristianització de les persones. Hi ha un salt desproporcionat. Però tampoc podem negar que si bé l'estructura no pot donar la fe a l'home, sí que pot facilitar-li el camí, sí que pot ser un mitjà perquè el cristianisme arribi a cada persona concreta omplint-la de vida divina. L'única condició és que l'estructura sigui autènticament cristiana i no només de nom com passa moltes vegades en les anomenades civilitzacions cristianes. I no oblidar mai que les estructures les creen les persones.

PERSONES I ESTRUCTURES

Sembla, doncs, que els que no han acceptat el dilema de la pregunta —en total 20— són els que han enfilat el camí d'una solució més completa.

Per un costat no podem oblidar que el valor fonamental que cal salvar és la persona concreta, individua, feta a imatge de Déu. Per l'altre hem de tener molt present que l'individu té també un aspecte social, que fa que es comuniqui —donar i rebre— amb els altres. La influència mútua és un valor que existeix i que compta. I més si aquesta influència respon a unes estructures. L'home concret influirà —d'una manera directament proporcional a la seva ta a espiritual—, sobre les estructures, i serà influït —amb una proporció inversa a la seva talla espiritual— per les mateixes estructures.

Sembla, doncs, que una tasca recristianitzadora ha de dirigir-se fonamentalment a les persones, però sense oblidar que aquestes difícilment esdevindran plenament cristianes si no es recristianitzen també les estructures. Una recristianització simultània potser és la més adient —concluen els 20 que matitzen—, tota vegada que l'home i les estructures estan tan lligats: cristianització de les persones —són les que es salven— i cristianització de les estructures —és una condició perquè moltes persons arribin a ser cristianes.

Però, en què ha de consistir una cristianització d'estructures? Hi ha el perill de pensar que cristianitzar les estructures vol dir que aquestes estructures reconeixen una sèrie de fets o actes als que han de lligar-se externament, per ser cristianes. Hi ha el perill de creure que per ser cristianes cal que s'hi proclamin públicament; o encara més: creure que n'hi ha prou amb aquesta proclamació.

I la cristianització de les estructures no és això. La cristianització de les estructures és lluitar per tal que siguin justes; per tal que afavoreixin i permetin educar la llibertat i la responsabilitat de l'home ,sigui cristià o no. Per això el cristià no pot acceptar aquelles estructures que provoquen situacions contràries a la llibertat i la responsabilitat de l'home, situacions que en Th. Sauvet resumeix en quatre tipus: les que posen en perill la vida corporal, les que posen en perill la seva vida de relacions, les que provoquen que sigui tractat sistemàticament com inferior, i les que amenacen els avantatges aconseguits amb el propi esforç, sense esperança de compensació.

El cristià ha de sentir-se responsable de les estructures que influeixen en la vida pròpia i la dels seus contemporanis. No pot evadir-se'n sense cometre un pecat d'omissió. No n'hi ha prou que se'n desentengui; cal que treballi positivament per fer-les més justes. D'aquí la importància que té la recristianització de les persones, desvetllant-les del seu individualisme i fent-els-hi prendre consciència de la seva responsabilitat social. Cal trobar les persones —no només d'una classe social determinada— que sàpiguen influir en les estructures, i ajudar-les a veure que no són veritablement cristianes si no ajuden a que siguin una mica millor totes aquelles persones i estructures que tenen una relació amb la seva vida: les persones, perquè siguin més cristianes; les estructures perquè facilitin a les persones complir el pla de Déu sobre d'elles.

Només falta ja que aquestes persones es llancin a l'acció. Aquesta acció, però, no pot ser individual. Només la col·lectivitat podrà obligar a les estructures a que siguin justes. D'aquí la importància que té la formació d'una mentalitat col·lectiva conscient de les exigències socials del cristianisme. D'aquí la necessitat de que els cristians s'engatgin amb la col·lectivitat per tal de ser fidels al seu cristianisme.

Josep SERRANO

NOTA BIBLIOGRAFICA (continuació)

Obra que si bé cal advertir que des del punt de vista tècnic està una mica superada, no es pot dir el mateix de l'aspecte doctrinal.

«Misión y Método».
Ed. Acció Catòlica Universitària. Madrid.
Orientació sobre la marxa del moviment.

Joventut Agrícola Catòlica.

«Pour comprendre la J.A.C.».
Ed. S. N. Paris.
Al mateix temps que fa veure la seva necessitat, exposa l'enfoc general que ha de tenir el moviment.

«Le prêtre et la J.A.C.».
Ed. Collection Semaille. Paris.
Exposició de la missió del sacerdot, com a consiliari.

Joventut Independent Catòlica.

«Jeunesse independante chrétienne».
Ed. S. N. Paris.
Visió general.

«Départs» (opuscle fet en col·laboració).
Ed. S. N. Paris.
Breu exposició dels elements i condicions necessàries, per la formació d'un equip de la J.I.C.

Sobre aquestes dues especialitzacions últimes, cal notar que són molt joves, encara, per poder-ne existir gaire bibliografia. Amb tot, poden servir de complementació a les obres més amunt citades totes les campanyes que s'han fet durant aquests primers anys, i que han publicat les seves respectives comissions.

Jaume CABANI

Parlem-ne

EUGE comença aquesta nova secció. Es fa quasi necessària en la nova etapa que intenta viure: obertura, problemes, solucions, sugerències, diàleg; sobretot escoltar i tothom intentar entendre a tothom.

EUGE posa al servei d'aquesta idea, una mica del seu espai.

L'orientació en principi monogràfica de cada número, podria ser un obstacle per a moltes idees que no arriben a constituir article, o per a moltes firmes que EUGE, en la seva limitació, no podria abraçar.

Per a tot això és aquesta secció. Segurament resultarà inconexa; però precisament en això trobarà la seva riquesa.

La comencem, proposant com a tipus possibles uns fragments de les enquestes que es varen fer amb motiu d'aquest número.

DIVERGENCIES EN EL SEMINARI?

En el Seminari no s'està d'acort en uns principis comunment admesos. Hi ha fondes diferències en els mateixos principis bàsics.

Urgeix aquest acort mínim en les línies mares de l'apostolat. El contrari, resulta un «campi qui pugui». — ENQUESTA N.º 2.

IGNORANCIA VOLUNTARIA?

Sóc de poble.

Es de suposar que aquesta enquesta ha estat pensada per demostrar l'ignorància de molts respecte aquest punt.

Ignorància personal voluntària?

No podria el Seminari donar més encoratjament respecte d'algunes coses? No podria tenir més material respecte d'algunes coses? — ENQUESTA N.º 10.

SUGGERENCIA

Hauriem de tenir més contactes amb els dirigents; amb converses, conferències, etc. — ENQUESTA N.º 13.

JUSTIFICACION

Nos encontramos ante el problema de siempre: Falta de tiempo. Quizás pérdida de tiempo.

Leo poco sobre el apostolado y la A. C. porque no hay tiempo y porque todavía no siento la necesidad concreta, inmediata, de dichas lecturas. Para mí, ahora, es más importante la formación sobrenatural y humana que la apostólica. Aunque creo que esta última es indispensable, las dos primeras son esenciales. — ENCUESTA N.º 20.

LO LOGICO

Creo que sería muy lógico que nuestros consiliarios pudiesen informarnos constantemente sobre la marcha del movimiento en sus especializaciones y que éstos no divaguen. — ENCUESTA N.º 26.

PREGUNTA...

Està dins de la línia dels possibles potencials, que poden ésser passats al acte, que el dissabte a la tarda, per exemple, ens vingués a parlar un dirigent d'alguna branca d'A. C., per posar-nos al corrent de la marxa actual de la seva branca?

Proposo que el pròxim curset d'estiu tracti de l'A. C. Ho crec del tot necessàri. — ENQUESTA N.º 25.

LA REVISION DE VIDA

POSTURA HABITUAL DE REVISION DE VIDA

Los hombres nos movemos en un ambiente de personas y estructuras en las que continuamente nos hallamos inmersos. A estas personas y estructuras las debemos mirar con profundidad, sin dejarnos influenciar demasiado por las primeras impresiones —en general, periféricas— y buscar el contenido humano-personal indispensable para un juicio lo más conforme posible con la realidad. En esta realidad objetiva deberá luego injertarse nuestra acción para ser eficiente.

Tomemos como ejemplo un fragmento evangélico. En el coloquio con la samaritana (Jn. 4, 4-43) vemos a Jesús dirigiendo la Revisión de Vida de la mujer de Sicar. Podemos afirmar que allí encontramos una Revisión perfecta; Cristo parte de un hecho trivial: un poco de agua para beber; y rápidamente va conduciendo a la mujer a un plano superior —exterior a ella primero, profundamente interno y personal después— que le lleva a la conversión propia. La acción evangelizadora surge espontánea e indica que la revisión ha sido perfecta.

Por la Revisión de Vida, Cristo nos hace participar de su acción. El es el Maestro que continúa enseñándonos a través de los acontecimientos de cada momento a mirar la vida en su dimensión sobre-humana. Ello exige absolutamente partir de los datos concretos para poder luego desenvolverse rectamente en el Reino de Dios.

La actividad del cristiano deberá, por tanto, estar preparada por la reflexión (mejor: por la Revisión de Vida personal), tanto de los actos importantes como de los que en apariencia lo son menos, p. ej.: interesarse por la salud de un compañero, dar limosna a un mendigo...

En medio de estos actos transcurre su vida de testigo de Cristo y de su Iglesia. En todos ellos debe descubrir la llamada de Cristo que le lleva a una conversión cada vez más profunda de su ser, al encuentro del Señor. «La Revisión de Vida se convierte normalmente en oración y puede desembocar en contemplación». (Maréchal, p. 37.)

Esa progresiva conversión es uno de los frutos más importantes —no el único— de la Revisión de Vida hecha en equipo. No es un fruto espontáneo, sino producción de la asiduidad, sinceridad e interés de cada uno.

La Revisión de Vida en particular permite, como es obvio, una mayor libertad en el uso del esquema tradicional. Será suficiente seguir la línea lógica, ver-juzgar-actuar, propia de toda persona que reflexione en vistas a un hecho a revisar o una acción a realizar.

REVISION DE VIDA EN EQUIPO

«Si se quiere hacer R. de V. a la luz de Cristo para iluminar el fondo de los corazones y construir la Iglesia, las R. de V. deben ser de Iglesia, es decir, que no pueden realizarse mas que en un grupo experimentado de cristianos, integrado por clérigos y laicos. Porque el impulso de unos pone en movimiento a los otros y la luz de la R. de V. proviene más de lo que dicen los demás, que de nuestros propios conocimientos.» (Maréchal, p. 47.)

Reunirse varios cristianos en la caridad, para examinar la vida bajo la fe, entra en las palabras evangélicas: «Donde están reunidos dos o tres en mi nombre, allí estoy en medio de ellos» (Mt. 18, 20). La vida es lo que interesa en la revisión en equipo. La vida es lo que se ha de ver cada vez con mayor profundidad y gradualmente. Tomando como ejemplo el relato evangélico de la samaritana, distinguimos tres planos por los que lleva Jesús a la mujer:

a — exterior: pozo, Jesús sediento, una mujer de Sicar, el diálogo.

b — interior: la persona concreta, tomada por Cristo, con todos sus pensamientos, modo de vivir y obrar, sentimientos...

c — espiritual: Dios en relación con esta persona concreta.

Los tres planos forman en realidad un todo, en el que es necesario asomarse —«ver»— sin violar la conciencia, ni sentar culpabilidades —no estamos en Moral—; debe buscar las causas que motivan la situación del hecho: orgullo, injusticia, sensualidad, rectitud, generosidad... (Maréchal, pp. 51-74).

Son muchos los aspectos de una realidad. También lo son, por tanto, los caminos a seguir en la Revisión. El éxito depende del elegido que se ha venido en llamar «constitutivo formal».

El hecho concreto pasa, entonces, por una parte a segundo plano y por otra, con la aportación de hechos de vida parecidos, deja de ser exterior a los equipistas para convertirse en una llamada personal a la conversión. Cada uno podrá hacerse una pregunta parecida: «¿No seré yo también injusto, orgulloso, sensual...?»

La pregunta siguiente viene necesaria: «¿Cómo juzga Cristo el constitutivo formal hallado?». La revisión entra entonces en su parte esencialmente de fe. El Evangelio, con todas sus exigencias, ilumina la vida, la despierta, le da un nuevo sentido; «Evangelio» aquí, es la Persona de Cristo más que la doctrina, las actitudes de Cristo más que las frases sueltas.

Cristo habla. A veces duramente. Siempre insistente. Sus palabras y actitudes transmiten su deseo de continuar viviendo y actuando entre los hombres. Ante la dualidad mundo-Cristo, la oración se hace clima, sobrenatural y a la vez realista.

Por esto se exige la actuación. Una actuación necesaria para no hacer de la Revisión otro de nuestros numerosos diletantismos. Pero una actuación cuya exigencia ha de ser personal, propia, ante Cristo y ante el mundo. La fe ha tenido iniciativa en el «juzgar». La ha de tener también en el «actuar». Vale más no hacer nada que actuar por imposición ambiental.

Es posible que uno se sienta defraudado al llegar al término de la Revisión de Vida. Esperaba una «receta» para su caso particular, y quizá la revisión no se la ha dado. No es éste su cometido principal. Su misión —insisto una vez más— es llevar a los que revisan un hecho, a la propia conversión gracias al ver-juzgar-obrar según Cristo.

Jorge JORBA

M. I. J. A. R. C.

PRIMER CONGRES MUNDIAL

El M.I.J.A.R.C. (Moviment Internacional de Joventut Agrícola i Rural Catòlica) és encara un moviment molt jove, ja que tot just fa sis anys que distints moviments de joventut rural catòlica de diferents llocs del món varen decidir coordinar-se en un pla internacional. De totes maneres, el M.I.J.A.R.C. és ric en experiència per la que posseixen diferents moviments nacionals existents des de fa trenta anys en varis països.

Cada vegada són més els països en els que la J.R.C. vol ajudar als joves dels pobles a sortir del seu aïllament, per mitjà d'un treball en equip. A descobrir la seva responsabilitat de cristià i de fill de Déu.

El M.I.J.A.R.C. s'adonava de la necessitat de reunir-se, intercanviar exepriències i dificultats entre països i races, i aquest fou el motiu que suggerí el Primer Congrés Internacional.

En el Congrés es reuniren 25.000 joves d'ambdós sexes representants dels diferents continents. Fou una veritable manifestació de l'esperit universal dels moviments d'Església. Enmig de l'espectacularitat s'endevinava una joventut militant, unida i organitzada que sap prendre una actitud conscientment cristiana davant els problemes comuns.

Els membres de l'expedició espanyola ens adonàrem, comparant la capacitat d'organització d'alguns moviments rurals europeus —França i Bèlgica, sobre tot— i la situació actual dels nostres (en aquest cas el Moviment Comarcal. El «butlletí de Militants» que es publica mensualment us informarà de la vitalitat que experimenta ja el nostre Moviment Comarcal) del desequilibri entre la nostra reduïda eficàcia i les exigències dels nostres problemes. Ens adonàrem també de la urgència d'aprofitarnos més de les potències acumulades en l'Església, com tant han insistit els darrers Sants Pares.

L'esperit que impulsava el Congrés no era doncs l'espectacularitat, sinó l'infondre l'esperit de pregària i plantejar gravíssims problemes.

El lema del Congrés fou «la fam en el món» (tinguem present que la primera missió del món rural és alimentar la Humanitat), en els tres aspectes de «fam de pa», «fam de cultura» i «fam d'amor i de Déu».

Abans de finalitzar el Congrés una personalitat llegí la incorporació oficial del M.I.J.A.R.C. a la O.N.U., com a organisme semblant a la O.I.T., F.A.O., O.M.S..... establint amb ells una correspondència permanent.

Salvador SOLA